

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. P.**, narozen „X“,
bytem „X“,

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2020, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2020, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2019, č. j. „X“, jímž žalovaná podle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) přiznala žalobci od 6. 9. 2019 starobní důchod ve výši 10 869 Kč měsíčně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci i se zákonem, a to zejména s § 5, § 8 a § 33 a násl. zákona o důchodovém pojištění, jelikož vyměřená výše důchodu vycházela z nesprávně započtených dob pojištění a nesprávně stanoveného výpočtového základu. Konstatoval, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí s jeho námitkami vypořádala zcela neadekvátně a neodstranila nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí.
3. Podle žalobce je osobní list důchodového pojištění v rozporu s informativním přehledem dob důchodového pojištění, který mu žalovaná vystavila dne 25. 8. 2017 a podle něhož činila ke dni 25. 8. 2017 celková doba jeho pojištění 39 roků a 290 dnů. Žalobce podotkl, že byl nadále zaměstnán, a proto se měla doba pojištění zvýšit cca o dva roky a fakticky musel získat dobu pojištění bezmála 42 let. Argument žalované, že informativní přehled nemá závazný charakter, označil žalobce za absurdní, neboť neexistuje žádný právní titul, na jehož základě by mělo dojít k rozdílu mezi započtenými dobami pojištění. Z toho důvodu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro rozpor s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož žalovaná nenaznačila, k jakým závěrům dospěla na základě právního hodnocení podkladů, tedy které konkrétní doby pojištění podle informativního přehledu nezapočetla při vydání rozhodnutí a z jakých konkrétních zákonných důvodů. Žalobce dodal, že žalovaná vůbec nezohlednila doby pojištění v období od 27. 6. 2003 do 31. 1. 2010, aniž by toto jasně zdůvodnila.
4. Ze všech těchto důvodů pokládal žalobce napadené rozhodnutí za překvapivé, neboť doby pojištění v něm uvedené činí o šest let méně než podle informativního přehledu vystaveného žalovanou v roce 2017. Závěrem žalobce namítal, že žalovaná nesprávně zohledňuje ve stanovení výpočtového základu až období od roku 1986, nikoli dobu pojištění od 1. 9. 1971 do 31. 12. 1985, ačkoli byl žalobce po tuto dobu zaměstnán (od 6. 3. 1974 jako osoba starší osmnácti let), a žalovaná tak v rozporu se zákonem nezohlednila při stanovení výpočtového základu období bezmála jedenácti let žalobcova zaměstnání.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že se v námitkovém řízení zabývala všemi žalobcovými námitkami, které se opakují i v žalobě. Konstatovala, že v přehledu dob důchodového pojištění ze dne 25. 8. 2017 jsou zaznamenány všechny doby, které žalovaná eviduje, tedy i ty, které nelze zhodnotit pro nárok na důchod. Z tohoto důvodu je podle žalované možné, že součet dob na informativním přehledu z roku 2017 byl větší než na osobním listu důchodového pojištění připojeném k prvoinstančnímu rozhodnutí, kde jsou uvedeny pouze doby pojištění a náhradní doby pojištění, které se hodnotí pro nárok na důchod. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. V následné replice žalobce poznamenal, že žalovaná ve svém vyjádření neuvedla žádné nové skutečnosti a právní argumenty nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto odkázal na žalobní body.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tím od počátku souhlasil a žalovaná, která původně jednání požadovala, v podání ze dne 22. 2. 2021 výslovně uvedla, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 18. 9. 2019 žádost o starobní důchod s datem přiznání důchodu od 6. 9. 2019. Podle osobního listu důchodového pojištění ze dne 17. 10. 2019 byl žalobce od 1. 9. 1971 do 5. 3. 1974 zaměstnán jako osoba mladší osmnácti let, od 6. 3. 1974 do 31. 8. 1991 byl zaměstnán, od 1. 9. 1991 do 15. 9. 1996 byl osobou samostatně výdělečně činnou, od 16. 9. 1996 do 31. 10. 1996 byl uchazečem o zaměstnání, od 1. 11. 1996 do 21. 1. 1997 je uvedena poznámka „pojištění“, dále byl od 22. 1. 1997 do 31. 12. 1997 osobou samostatně výdělečně činnou, od 1. 4. 2003 do 7. 5. 2003, od 20. 5. 2003 do 26. 6. 2003 a od 1. 2. 2010 do 26. 1. 2011 byl uchazečem o zaměstnání, dále u doby od 27. 1. 2011 do 28. 2. 2011 je uveden opět údaj „pojištění“, od 1. 3. 2011 do 8. 3. 2011 byl uchazečem o zaměstnání, od 10. 3. 2011 do 31. 12. 2015 uveden údaj „pojištění“, od 1. 1. 2016 do 18. 1. 2016 vedlejší činnost a zároveň pojištění, od 19. 1. 2016 do 2. 2. 2016 náhradní doba pojištění, dále od 3. 2. 2016 do 31. 5. 2016 uchazeč – podpora a od 2. 6. 2016 do 5. 9. 2019 je uveden údaj „pojištění“. Z dokladu o výpočtu důchodu ze dne 17. 10. 2019 je zřejmé, že byla žalobci uznána doba pojištění v délce 35 let, procentní výměra důchodu činí 7 599 Kč (52,5 % z výpočtového základu 14 474 Kč), spolu se základní výměrou 3 270 Kč činí žalobcův starobní důchod 10 869 Kč. Příloha námitek žalobce obsahuje přehled dob důchodového pojištění ze dne 25. 8. 2017, který uvádí přehled dob pojištění (39 roků a 290 dnů, z toho náhradní doba pojištění 8 roků a 223 dnů) a přehled dob nevidovaných (4 roky a 360 dnů).
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval zejména v nedostatečném vypořádání jeho námitek týkajících se informativního přehledu dob důchodového pojištění, který připojil ke svému podání ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 6. 12. 2019. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. Žalovaná na straně 2 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že údaje uvedené v přehledu dob důchodového pojištění nejsou nijak právně hodnoceny, toto hodnocení probíhá až při vydávání rozhodnutí o žádosti a jeho výsledek je seznatelný z odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná následně konstatovala, že žalobci byla v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění započtena doba vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, po kterou mu nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci, v délce jednoho roku v době před dosažením věku 55 let (360 dnů od 1. 2. 2010 do 26. 1. 2011 a 5 dnů od 1. 3. 2011 do 5. 3. 2011) a veškerá doba vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání po dosažení věku 55 let (3 dny v době od 6. 3. 2011 do 8. 3. 2011). Žalovaná dodala, že žalobci byla zhodnocena maximální možná délka vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, další takovou dobu již započíst nelze. Podle názoru soudu tím žalovaná jednoznačně vysvětlila, které doby pojištění podle informativního přehledu dob důchodového pojištění nezapočetla při vydání rozhodnutí a z jakých konkrétních zákonných důvodů [konkrétně podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění], a tím zároveň i zdůvodnila, proč nezohlednila doby pojištění v období od 27. 6. 2003 do 31. 1. 2010. Toto odůvodnění považuje soud za zcela dostatečné.

12. Zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostála, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a proč neakceptovala žalobcovy námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, odpovídající požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu a příslušné žalobní námitky shledal nedůvodnými.
13. Podle § 28 zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[p]ojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.“* Z § 29 odst. 1 písm. k) zákona o důchodovém pojištění přitom plyne, že *„[p]ojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 35 let a dosáhl důchodového věku po roce 2018.“* Podle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[u] pojištěnců narozených v období let 1936 až 1971 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.“*
14. Z § 18 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že *„[r]ozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku, a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu, pokud se dále nestanoví jinak.“* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Podle odstavce 4 téhož ustanovení přitom platí, že „[d]o rozhodného období se nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986. Není-li však v takovém rozhodném období aspoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem pojištění (§ 16 odst. 3 a 7), prodlužuje se rozhodné období před rok 1986 postupně tak, aby zahrnovalo ještě jeden takový rok, nejvýše však kalendářní rok bezprostředně následující po roce, v němž pojištěnec dosáhl věku 18 let.“

15. Žalobce se narodil dne 6. 3. 1956, tudíž v souladu s přílohou k zákonu o důchodovém pojištění důchodového věku 63 roků a šesti měsíců dosáhl dne 6. 9. 2019. Podmínkou pro vznik nároku na starobní důchod tak v případě žalobce kromě dosažení důchodového věku bylo získání doby pojištění v délce nejméně 35 let. Tyto podmínky žalobce ke dni 6. 9. 2019 splňoval, což ovšem v dané věci není mezi účastníky řízení sporné. Mezi účastníky řízení naopak je sporné započtení dob pojištění pro stanovení výpočtu výše žalobcova starobního důchodu.
16. Klíčovým podkladem pro posouzení důvodnosti žalobních námitek je podle názoru soudu osobní list důchodového pojištění, který tvoří součást prvostupňového rozhodnutí. Z tohoto osobního listu důchodového pojištění jednoznačně plyne, že celková doba pojištění pro nárok na starobní důchod a stanovení výše jeho procentní výměry činí u žalobce 35 let a 297 dnů. K žalobní námitce, že žalobci nebyla započtena doba do roku 1986, odkazuje soud na § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého nebylo možné do rozhodného období zahrnout kalendářní roky před rokem 1986, což navíc i žalovaná podrobně v napadeném rozhodnutí odůvodnila.
17. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[n]ení-li v rozhodném období pro stanovení osobního vyměřovacího základu počínajícím rokem 1986 alespoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem, posune se začátek rozhodného období kalendářně zpět tak, aby zahrnovalo postupně ještě jeden takový rok, resp. alespoň jeden takový rok. Pokud tedy po roce 1986 existuje alespoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem (lhostejno jak vysokým), není důvod pro uplatnění ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a prodloužení rozhodného období před rok 1986. V takovém případě se nezkoumá podmínka výhodnosti pro možnost zahrnutí kalendářních roků před rokem 1986 do rozhodného období“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 1/2004-59, publ. pod č. 649/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci získal žalobce po roce 1986 (mnohem) více než pět kalendářních roků s vyměřovacím základem, tudíž nebylo namístě zahrnovat do rozhodného období pro výpočet procentní výměry jeho starobního důchodu doby před rokem 1986. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
18. K námitce žalobce, že žalovaná nezapočetla do doby pojištění žalobce doby získané v období od 27. 6. 2003 do 31. 1. 2010, soud konstatuje, že započtení bylo provedeno v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že „[p]ojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky – krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku, a nezapočítává se do ní jiná náhradní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné.“

19. Citované ustanovení omezuje nejvýše na tři roky započitatelnou dobu pojištění osob, které byly vedeny v evidenci uchazečů o zaměstnání po dobu, po kterou jim nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci nenáleží, a nejvýše na jeden rok započitatelnou dobu pojištění těchto osob před dosažením věku 55 let. Tohoto věku žalobce dosáhl dne 6. 3. 2011, a proto mu byla započtena doba 360 dnů od 1. 2. 2010 do 26. 1. 2011 a 5 dnů od 1. 3. 2011 do 5. 3. 2011, tj. celkem jeden rok, kdy byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a v době před dosažením věku 55 let mu nenáležela podpora v nezaměstnanosti. Další takovou dobu, tedy např. žalobcem zdůrazňované období od 27. 6. 2003 do 31. 1. 2010, nebylo možné započíst, neboť by tím byl překročen výše citovaný zákonný limit jednoho roku. Dále byla žalobci započtena doba vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání po dosažení věku 55 let, konkrétně od 6. 3. 2011 do 8. 3. 2011. Tento zápočet plně odpovídá osobnímu listu důchodového pojištění založenému ve správním spisu i znění § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Proto soud ani této námitce žalobce nepřisvědčil.
20. Poté se soud zabýval námitkou srovnávající přehled dob důchodového pojištění ze dne 25. 8. 2017 se skutečně započtenými dobami pojištění.
21. Podle § 40a odst. 1 zákona č. 582/ 1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci“) platí, že „[o]rgány sociálního zabezpečení zasílají občanům na základě jejich písemné žádosti informativní osobní list důchodového pojištění (dále jen „informativní list“). Občan má právo na zaslání informativního listu jednou za kalendářní rok. Informativní list obsahuje přehled dob důchodového pojištění a za dobu od roku 1986 přehled vyměřovacích základů pojištěnce a vyloučených dob, které jsou v evidenci příslušného orgánu sociálního zabezpečení. Informativní list zašle orgán sociálního zabezpečení občanovi do 90 dnů ode dne doručení jeho žádosti.“
22. Soud připomíná, že žalobcem namítaná písemnost ze dne 25. 8. 2017 obsahuje přehled dob důchodového pojištění a dob náhradních, avšak nejedná se automaticky zároveň o přehled dob, které budou následně zhodnoceny jako doby pojištění pro účely nároku na důchod a výpočtu jeho výše. Jak vyplývá mimo jiné z citovaného § 40a odst. 1 zákona o organizaci, tento přehled (informativní list) je toliko informativní. Obdobný závěr vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 9 Ads 64/2015-63, dostupném na www.nssoud.cz. Podle názoru zdejšího soudu proto obsah informativního listu nemůže založit legitimní očekávání, že všechny doby v něm uvedené budou následně žalobci zhodnoceny pro účely nároku na důchod a výpočtu jeho výše. Soud zdůrazňuje, že žalobce měl v informativním listu uvedeno 8 roků a 223 dnů náhradních dob pojištění, při jejichž hodnocení je nutné zohlednit limity vyplývající mimo jiné z § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, jak bylo vysvětleno výše. Rozdíl mezi údaji v informativním listu a žalobci skutečně započtenými dobami pojištění (včetně náhradních) proto není způsobilý vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí, v němž byly doby pojištění i náhradní doby pojištění zhodnoceny správně. Předmětná žalobní námitka proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Vzhledem k tomu, že žalobce nezpochybňoval výpočet starobního důchodu, pouze rozporoval údajné nezapočtení rozhodných dob pojištění, nezabýval se soud dále výpočtem předmětného důchodu, když má za to, že žalovaná řádně odůvodnila započtení dob pojištění žalobce v celkové výši 35 let a 297 dnů, a na základě těchto dob pojištění pak přistoupila k výpočtu výše žalobcova starobního důchodu.
24. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění či správním řádem, nebo že by šlo o rozhodnutí překvapivé, jak namítal žalobce. Soud tudíž v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. března 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.